

LARS J. HUKKINEN ON POISSA

Panu Nykänen

Huhtikuun alussa THS ry:n jäsenet saavutti tieto, että seuran pitkäaikainen puheenjohtaja ja kunniajäsen Lars Johan Hukkinen on kuollut. Lasse tunnettiin seuran kantavana voimana. Hän oli pitkän linjan metallurgi sanan varsinaisessa merkityksessä.

Lasse Hukkinen syntyi 30. toukokuuta 1928 Kuopiossa. Hän valmistui diplomi-insinööriksi Teknillisen korkeakoulun kemian osastolta vuonna 1955.

Lasse aloitti uransa TKK:n vanhempana assistenttina ja siirtyi sitten Fiskarsin Äminneforsin kemiallisen laboratorion päälliköksi. Hän toimi sivutoimisesti lähes koko ajan myös TKK:n opettajana, kunnes siirtyi Ovako Oy:n kehityspäällikön toimeen vuonna 1980.

Lasse kuului Suomen Teknillisen Museoyhdistyksen aktiivisiin jäseniin jo 1970-luvulla. Hänen kiinnostuksensa metallien valmistuksen tekniikkaan liittyvän osaamisen ja alan teolliseen toimintaan liittyneen esineistön ja rakennuskannan tallettamiseen johti muun muassa pitkään eläneeseen aloitteeseen esittää alan teollisuudelle ainakin moraalinen velvoite alan historian tallettamiseen samaan tapaan, kuin rakennusallalla tunnettiin prosenttisääntö taiteen tukemiseen rakennushankkeiden yhteydessä.

Lasse osallistui muun muassa Möhkön ruukin historiaprojekteihin. Häntä käytettiin asiantuntijana useissa metalliteollisuuden historiaan liittyvissä tutkimushankkeissa, koska hän kykeni pienistäkin vihjeistä tunnistamaan eri raudanvalmistusprosessit ja niistä jäljelle jääneet tunnusmerkit. Vielä vuonna 2014 Lasse oli aktiivisesti mukana Tatara-hankkeessa, jossa professori Lauri Holapan johdolla tehtiin koesarja japanilaisella raudanvalmistusmenetelmällä Billnäsissä.

Lasse kuului 1990-luvun alkupuolella ryhmään, joka uudisti Suomen teknillisen museoyhdistyksen (STMY) nykyaikaiseksi tieteelliseksi seuraksi. Yhdessä DI Osmo Simolan ja maanmittausneuvos Aarre Terhon kanssa Lasse ajoi läpi hankkeen seuran toimintasuunnitelman ja nimen vaihtamiseksi.

Lasse valittiin uudestaan nimetyn Tekniikan historian seura THS ry:n puheenjohtajaksi vuonna 1994, ja hän jatkoi tässä tehtävässä peräti kahdeksan vuoden ajan. Tässä tehtävässä Lasse peräänantamattomalla kärsivällisyydellä johti Tekniikan Waiheita -lehden modernisoinnin nykyaikaiseksi vertaisarvioituksi tieteelliseksi julkaisuksi. Tehtävä tuntui toisinaan mahdottomalta tilanteessa, jossa seuralla ei ollut uudistuksen vaatimaa varallisuutta ja kirjapainotekniikka koki historiansa suurimman mullistuksen siirryttäessä tietokoneaikaan.

Uusimuotoisen TW:n ensimmäiset numerot tehtiin vielä saksitaittoa käyttäen, sitten oli pakko siirtyä tietokonetaitoon. Samaan aikaan esimerkiksi verokarhun vapaaehtoistyölle asettamat vaatimukset kiristyivät ja STMY/THS ry:n jäsenistö ikääntyi ja seuran jäsenmäärä alkoi nopeasti hupeta. Ongelmista selvittiin usein Lassen henkilökohtaisen tuen avulla, ja seuran toiminnan painottuminen tutkimukseen johti myös sen jäsenkehityksen tasapainottumiseen.

Lassen poikkeuksellinen persoonallisuus mahdollisti toimivan keskusteluyhteyden avaamisen humanistisen koulutuksen saaneiden historian tutkijoiden ja insinööriseurakunnan välille. Tämä oli 2000-luvun alkaessa ehdoton edellytys tekniikan ja teollisuuden historian alan kehitykselle Suomessa.

Moni nuorempi tutkija ja alan harrastaja muistaa lämmöllä Lassen harkitsevan ja kaikkia osapuolia kuuntelevan, isällisen tavan lähestyä hänelle esitettyjä ongelmia. Useimmiten Lasse kykeni nopeasti osoittamaan, että ongelmat ovat kuitenkin monta kertaa turhia, rakenteellisia tai muuten helposti kierrettävissä.

Muistamme edesmennyttä puheenjohtajaa suuresti kunnioittaen.